

Zuster Liz Maria met de jongeren van Ypacaraí

Zuster Liz Maria van de gemeenschap Redemptor hominis is afgelopen jaar bij ons in de kerk geweest om over haar werk in onze contreien te vertellen. Van de zomer is ze enkele maanden in haar geboortestreek geweest in Paraguay.

Hieronder een verslag van haar reis.



De reis van de in Paraguay geboren Liz Maria van onze Gemeenschap Redemptor hominis, die in België en Nederland in de bisdommen Hasselt en Roermond werkzaam is, is zeer intens geweest.

Wij hebben haar uitgenodigd om ons te bezoeken gedurende de maanden juli en augustus in Ypacaraí, waar zij verschillende jaren heeft gewerkt en zij de mogelijkheid heeft gehad om zeer veel vrienden terug te zien en nieuwe te leren kennen door ook deel te nemen aan het traditionele feest van San Juan, dat voor onze parochie altijd een grote gebeurtenis is.

Daar Liz in 2016 vanuit Ypacaraí naar België is vertrokken, kenden velen van de jongeren die tegenwoordig in onze parochie komen, haar niet. Gebruik makend van de wintervakantie (die samenvalt met de zomervakantie in Europa), hebben wij verschillende ontmoetingen georganiseerd met verscheidene groepen van de catechese die hebben geluisterd naar de ervaring van Liz Maria, haar geschiedenis, die er een van zeer veel jongens en meisjes in Paraguay zou kunnen zijn, maar vooral de ontdekking van haar roeping en de ervaring van een zending die zij nu in het hart van Europa aan het vervullen is.

De groepen van de drie fasen van de catechese van het vormsel, jongens en meisjes van 14, 15 en 16 jaar, hebben aandachtig naar haar geluisterd en haar enkele vragen gesteld.

Een aspect in de geschiedenis van Liz dat opvalt en waarin veel jongeren zich herkennen, is dat zij door haar moeder in de steek is gelaten en geadopteerd is door een eenvoudig en goed gezin.

Het is een werkelijkheid die hier in Paraguay wijd verbreid is, die van vrouwen en meisjes die om zo te zeggen “per vergissing” zwanger zijn geraakt; zoals die van meisjes van 13-15 jaar, die zelf nog een kind zijn, in het geheel niet erop voorbereid om moeder te zijn en geregeld in de steek worden gelaten door hun vriend, de vader van het toekomstige kind.

De baby die wordt geboren, wordt onvermijdelijk gedumpt bij de grootouders of een andere verwant of in zeer veel gevallen edelmoedig opgevangen als zoon of dochter in een gezin.

Luisteren naar Liz, die vrij haar adoptiegeschiedenis vertelt, is iets dat de jongens en meisjes die direct of indirect deze werkelijkheid kennen, heeft getroffen.

Zij heeft vooral belangstelling gewekt, toen zij ertoe uitgenodigd heeft zich niet te concentreren op het feit dat ze geadopteerd zijn, dat ze niet weten wie hun biologische ouders zijn, maar zonder over degenen die hen in de steek hebben gelaten, te oordelen, verder te gaan, degenen die zich om hen bekommerd hebben, dankbaar te zijn en te proberen hun eigen leven in te richten zonder dezelfde fouten te herhalen als degenen die hen in de steek hebben gelaten.

Liz heeft het met hen erover gehad hoe zij in de parochie in het binnenland van Paraguay waar zij is geboren, de gelegenheid is tegengekomen om uit die gesloten en moeilijke werkelijkheid te komen, waar de gelegenheden om een ander leven op te bouwen klein waren.



De jongeren hebben de moed en de vasthoudendheid van Liz op prijs gesteld, die als klein meisje is beginnen te studeren om een goed resultaat te behalen voor het eindexamen en vervolgens door zich, geleid door de missionarissen van de Gemeenschap Redemptor hominis, als catechist, als lid van het koor, door hulp aan de armsten, activiteiten die steeds meer zin gaven aan haar leven, in te zetten langzamerhand haar missionaire roeping heeft ontdekt, die haar eerst naar Ypacaraí en vandaag naar België, ver van haar land, heeft gebracht.

In wezen blijft voor zeer veel jongeren, zoals dat voor haar het geval is geweest, de vraag steeds dezelfde: welke zin heeft mijn leven? Wat wil ik ermee doen?

In Paraguay zijn er zeer veel moeilijkheden voor een jongere die geen grote economische mogelijkheden heeft, die in het binnenland leeft en uit een eenvoudig en arm gezin komt. Maar waarom kan wat met Liz, die diep in Paraguay is geboren, is gebeurd, ook niet met zoveel andere jongeren gebeuren?

Daarom heeft Liz, toen haar de vraag is gesteld wat zij zou zeggen tegen de jongeren, omdat zij de situatie kent waarin velen van hen in Paraguay leven, hen uitgenodigd om geen tijd te verliezen met het achterna gaan van zoveel kleine oppervlakkige dingen, van zoveel illusies die de maatschappij biedt, maar geen hoop bieden, geen tijd te verliezen, gebogen over hun gsm om te chatten met domme en kinderachtige eenlettergrepige woorden of emoji's die steeds meer het geschreven en gesproken woord vervangen.

Zij heeft tegen hen gezegd dat ze moeten studeren, zich moeten voorbereiden. Als meisje begreep zijzelf niet zozeer de betekenis van studie en op school was zij geen kei, maar toen zij heeft begrepen dat zij zich moest voorbereiden om een keuze te kunnen maken die haar beviel en waartoe zij zich steeds meer voelde aangetrokken, is zij beginnen te studeren, vooral te lezen, zodat zij zelfs in wiskunde goede cijfers kreeg en haar diploma haalde als de beste van de klas.

Omdat zij sprak tegen groepen jongens en meisjes van de catechese, die in de parochie komen, heeft zij eraan toegevoegd dat zij zich moesten laten helpen door mensen uit de parochie, deelnemen aan de ontmoetingen voor jongeren, zich in te zetten voor een dienstwerk. Zij heeft hen uitgenodigd vooral na het vormsel, wanneer een jongere denkt zijn relatie met de Kerk beëindigd te hebben, om de parochie niet in de steek te laten, wat meer is, om deel te nemen aan het leven ervan.

Liz heeft in de parochie de schoonheid van de relatie met Jezus ervaren en ervaren hoe zij iets voor anderen kon doen en nuttig kon zijn voor zeer veel andere mensen. Daar heeft zij haar roeping ontdekt, heeft zij in zichzelf kunnen onderscheiden hoe de Heer haar riep om zich steeds meer in te zetten in zijn wijngaard door middel van de Gemeenschap Redemptor hominis.

Paus Leo XIV heeft bij de algemene audiëntie van afgelopen 4 juni vooral tot de jongeren gezegd

“niet af te wachten, maar met enthousiasme de Heer te antwoorden, die ons roept om in zijn wijngaard te werken. Niet uit te stellen, met opgestroopte mouwen, omdat de Heer edelmoedig is en je niet teleurgesteld zult worden! Wanneer je in zijn wijngaard werkt, zul je een antwoord vinden op de diepe vraag die je in je draagt: welke zin heeft mijn leven?”.

Dat is met Liz gebeurd en zij heeft met enthousiasme geantwoord en zonder te aarzelen de mouwen opgestroopt.

Emanuela Furlanetto

separador cinta dorada2



Beste vrienden,

Ik heb bij mijn terugkeer in België verteld over de ontmoetingen die ik heb gehad in de parochie van Ypacaraí, die voor mij zeer mooie en verrijkende ogenblikken zijn geweest.

De overwegingen die wij samen hebben gehad over de zin van het leven, over een inzet in de Kerk en het alledaagse leven, hebben vragen aan ons gesteld om steeds meer een deel te zijn van de Kerk, haar met verantwoordelijkheid en evangelische liefde op te bouwen.

In deze brief die ik jullie stuur, zou ik een vraag willen uitdiepen die mij door enkele jongeren onder jullie is gesteld: als jij zou kunnen teruggaan en jij de mogelijkheid zou hebben om opnieuw te kiezen, zou je dan dezelfde keuze maken?

Ik heb geantwoord dat ik zeker dezelfde weg weer zou gaan, dezelfde keuze zou maken die mij ertoe heeft gebracht bij jullie te zijn en vandaag ook jullie te schrijven vanuit België.

De keuze voor mijn roeping en de ontdekking van de roep van de Heer is voor mij als het beginnen van een nieuw leven geweest.



Wij weten dat ieder van ons als christen geroepen is om zijn roeping te ontdekken zoals in het boek Openbaring staat geschreven, zijn “witte steentje” te zoeken en in trouw daaraan heilig te worden.

Trouw is een zeer belangrijk punt in een persoonlijke roeping, het betekent een verplichting voor heel het leven, die men echter moet koesteren, voor ogen moet houden en doen leven in de dagelijkse activiteiten en gedachten.

Soms leeft men misschien oppervlakkig bij gebrek aan innerlijke stilte of omdat men teveel achter de mode van het ogenblik aanloopt, en verliest men de tijd die ons wordt gegeven, en komt God altijd op de laatste plaats. Vaak neemt men alleen zijn toevlucht tot Hem op een ogenblik van nood en verstikt men zo de oproep die Hij tot ieder van ons richt, die een voor ieder een andere zending kan zijn, maar die, als ze gevonden en gevolgd wordt met verantwoordelijkheid en trouw, een kan zijn die de diepe zin aan het eigen leven zal geven.

Wij komen niet voor niets ter wereld en het is niet van belang of wij arm zijn, of wij als kleine kinderen in de steek zijn gelaten, of wij in het ene of het andere land leven, ieder van ons komt ter wereld voor een zending die de Heer ons met de gave van het leven heeft toevertrouwd, en waarvan Hij wil dat die door onze persoon wordt vervuld. Als wij weigeren die te vervullen, zullen wij nooit gelukkig en gerealiseerd zijn.

Wat dit betreft, zou ik met jullie deze mooie overweging van paus Leo XIV willen delen:

“De Heer heeft ons allen voor een zending geroepen waarvan alleen Hij de uiteindelijke etappe kent, maar gedurende ons leven heeft Hij ons deze langzamerhand, etappe voor etappe, op een pedagogische wijze onthuld. Maar Hij heeft ons geen moeilijkheden bespaard, en Hij zal het niet doen, en soms zullen wij gedurende de tocht echte kruisen dragen. Maar één ding is noodzakelijk: altijd trouw zijn aan de roeping, trouw aan onze roeping, en de Heer zal ware wonderen verrichten in ons leven en in de mensen die wij zullen ontmoeten”.

Zoals ik jullie persoonlijk al zei in Ypacaraí, het is belangrijk oplettend te zijn, waakzaam, zich in te spannen, zich voor te bereiden en vanaf nu trouw te zijn aan de verplichtingen die wij op ons kunnen nemen om, wanneer het het ogenblik zal zijn, God te herkennen die ons roept.

Tot de volgende keer,

Liz

(Vertaald uit het Italiaans door Drs. H.M.G. Kretzers)

31/10/2025

Categorie: Leven van de parochie van Ypacaraí (Paraguay)